

ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

(ΤΟΥ ΡΙΝΕΛ)

ΕΞΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. DAVID

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ

Ήταν τόσο όμορφη, τόσο δρασερή!...

Την πλησίασα, της μίλησα και δέν μπορώ νά συνέλθω ακόμα. Δέν μπορώ νά τό πιστέψω. Καί όμως... Την είδα, της μίλησα, μου μίλησε. 'Α. Θεέ μου!... Πώς δέν τρελλάθηκα έπειτα απ' αυτό;

Δέν είνε πολλές μέρες που περπατούσα σέ μιιά πεδιάδα της Γαλλικής επαρχίας Α... Έβρινα κάπου στά περιχώρα και μου άρρασε νά περπατώ τά βράδια στό δάσος, και στην πεδιάδα, όπου ύψώνεται ένας παλιός μεσαιωνικός πύργος. Ένα βράδι, λοιπόν, με άγγαίσι, καθώς πήγαινα πρós τό μέρος του πύργου, είδα έξαφνα νά έρχεται πρós τό μέρος μου μιιά νέα και ύψηλή γυναίκα, ντυμένη μ' ένα μαύρο μακρό φόρεμα, πολύ μακρό για την σημερινή έποχή. Ένας μαύρος πέπλος σκέπαζε τό κεφάλι της. Προχωρούσε πρós έμένα, χαμογελώντας, σαν νά μ' έγνώριζε. Καί καθώς θεθήκα πολύ κοντά της, την χαιρέτησα. Κι' εκείνη μου είπε με μιιά φωνή μελωδική:

— Σάς άρέσει, κύριε, αυτή ή τοποθεσία;

— Πολύ, της άπάντησα.

'Αλλά καθώς την κόνταξα, μου ήθελε νά της πώ:

— Μου άρέσετε πρò πάντων έσεις.

'Α, πόσο ήταν όμορφή! Ύψηλή, λυγρή, με πρόσωπο πολύ γλυμό, αλλά φωτισμένο θεοπέσια από δυό μαύρα φλογερά μάτια. Καί τό στόμα της ήταν μάλλον πικρό, αλλά τόσο όμορφό, τόσο εκφραστικό! Δέν μπορούσα νά καταλάβω τί

ζητούσε τόσο άσγά στην έξοχή εκείνη πεδιάδα, μιιά τόσο νέα κι' όμορφή γυναίκα. 'Αλλά σκέφτηκα ότι θα ήταν κάποια ρομαντική, ή όποια άγαπούσε νά περπατά ή

βράδια, γύρω από τους παλιούς έρημους πύργους.

Σέ λίγο ή παράξενη όμορφή γυναίκα ήθελε ακόμα πιό κοντά μου, και με ρώτησε:

— Μου έαπαρέχετε νόθο μαζύ σας;

— Σάς παρακαλώ, είπα εγώ, ένθουσιασμένος, με την έλπίδα πως μπορούσα νά έχω κάποια περιπέτεια μαζύ της.

Και άρχισε νά περπατά ή στό πλάι μου.

— Είνε, άλλθεια, πολύ όμορφή έδώ, είπε σέ λίγο, άλλ' ήταν πολύ πιό όμορφα άλλοτε.

Και άναστενάξε.

— Πότε άλλοτε; ρώτησα.

Και ή μυστηριώδης κορία μου άπάντησε:

— Τόν καιρό που μ' άγαπούσε ο Ρενέ.

Δέν ξέρω γιατί τά λόγια της αυτά με τάραξαν. Πώς έτσι άμέσως, πριν με γνωρίσει ακόμα καλά, άρχισε νά μου μίλη ή γιά τους έρωτάς της; Ήταν μιιά έπιτόλαιη, ή μιιά τρελλή;

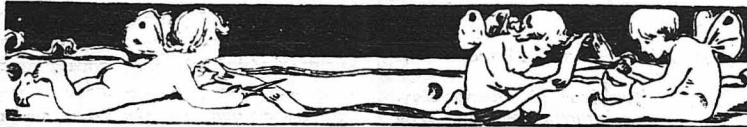
Γύρισα και την κόνταξα. Έκείνη κόνταξε κάτω στή γή, και φαινόταν σαν άνειροπαρημένη.

— Και πού είνε τώρα ο Ρενέ; την ρώτησα.

— Του κόκκου τόν άναζητώ παντού, μου είπε ή άγνωστη μαυροφόρα. Φαίνεται ότι περιπλανήθηκε σ' άλλες ασείρες.

Τά μυστηριώδη αυτά λόγια, μ' έκαναν νά φοβηθώ ακόμα περισσότερο, μήπως ή αινιγματική μου συνοδός ήταν τρελλή.

— Πού μένετε, την ρώτη-

ου. Θέλετε να σας συνοδεύσω ;

- Μένω εκεί, μορομούριστ.
- Πού, έχει ;
- Στόν πάργο.
- Στόν ξρειτωμένο αυτόν πάργο ;
- Μάλιστα.
- Μόνη ;
- Ναί.
- Και δέν φοβάσθε ;

Ή παράδοξη γυναίκα γέλασε τότε ένα γέλιο παράξενο, απόκοσμο, ένα γέλιο πού μ' έκανε να σιγώσω σύγκοιμος.

- Γιατί γελάτε ; ρώτησα.

Έκεινή τότε έγινε ξαφνα σοβαρή και μου απάντησε :

- Θέλετε, λοιπόν, να με συνοδέψετε ως στην κατοικία μου ; "Αν ήταν ο Ρενέ εδώ θα ήμουν έτοιμος. Άλλα δέν είνε εδώ. Του χάσκου τόν περιμένο να ξαναγυρίση. Φύγαμε μαζί, άλλ' εκείνος πήρε άλλον δρόμο. Του χάσκου τόν αναζητήσα παντού. Δέν τών βρήκα πουθενά. Τό Σάββατο ξέρετε, είνε γεμάτο κόσμος, γεμάτο αστέρια. Πού να ξέρω πού πού άπ' όλα πήγε ο Ρενέ ; Έλπιώ πως ίσως ξανάβη άξαφνα να μ' εβρη εδώ. Ίσως βρεθί κανένα βράδυ. Ίσως τόν συναντήσω αάαμα καθώς συνάντησα εσάς.

- Έχει πεθάνει ο Ρενέ ; τόλημια να ρωτήσω.

Ή μυστηριώδης γυναίκα μ' εκάταξε τότε με μεγάλη άπορία, και μου είπε :

- Έσείς δέν ξέρετε ότι δέν ή πάργει θάνατος ;

Τό βλέμμα της διατέρασε σάν κορτερό λεπιδί την ψυχή μου. Είγα άρχισει πεινά να φοβάμαι, ολιόμναχος στην πεδιάδα, τόσο άργά, με πιά τρολλή. Γιατί έπεισήμα πεινά ότι είχα να χάσω με πιά τρολλή. Ήθελα να φύγω, να φύγω μακριά της, αλλά κα δέν μπορούσα ν' απομακρυνθώ από αυτήν, ώσαν πιά άσταναρητη βίβλις να μ' έσορνε κοντά της.

Κά οι δυο σας μένον στην πάργο; ρώτησα.

Ή μαυροφρομένη καρδιά έκανε πιά άβοιστη γένη και είπε :

- Οι δυο μου ; Τράβηξαν κα' αυτό άλλους δρόμους.

Είμαστε τώρα άπτόχου στον πάργο. Νυχτεράδες φτερούγαν γύρω μας. Κα σφειτούσινα :

- Θα είνε έντελώς τρολλή, ά μου μένει σ' ένα ξρειτωμένο πάργο μαζί με τή νυχτοπούδια. Μα δέν ήπαρχει κανείς δυος της να την περιμυλέση, να την κλαίση για θεωρεπεία σε κάποια φρενολογητή κλωνική; Πώς την άφάνουν έτσι; Και είνε τόσο όμοια, τόσο νέα!...

Ένας άπρόσμενος πνευματικός έξαφνα την καρδιά μου για τή φωνή και τόσο όμοια από πλάσμα. Θα έδινα πρόβημα την μισή μου περιουσία για να την περιμυλέσω, κα να την σώσω. Κα πούος έβρω, ίσως να γινόταν καλά.

Της είπα λοιπόν, προστατευτικά :

- Θέλετε να έρθετε μαζί μου; Θέλετε να εγκαταλείψετε αυτόν τόν ξρειτωμένο πάργο, κα να έρθετε μαζί μου ;

- Κι' αν φύγω άπ' εδώ, πώς θα μ' εβρη ο Ρενέ;

- Θα τόν ειδουκούσουμε ότι αλλάζει κατοικία.

- Κα πού θα τόν ειδουκούσουμε; Τ' αστέρια είνε τόσο πολλά...

Κα λέγοντας αυτά τή λόγια ή όμοια τρολλή, σίμωσε τή μάτια της κα κίταξε τ' άστρα.

Σε λίγο εθάσασα στον πάργο. Ή παράξενη γυναίκα σιωπήσασε κα μου είπε :

Καληνύχτα, σας!

Κα γρήγορα - γρήγορα έξαφανίσθηκε μέσα στην μεγάλη σκοτεινή είσοδο τού σπιτοκοπού κτιρίου.

Εγώ έμεινα για μερικά στιγμές σάν απολιθωμένος. Πολλά μαζί αισθήματα έπνιξαν την ψυχή μου. Ο φόβος, ο σκότος, ή θαυμασιός. Κα με διασείρα καρδιά, γύρισα πίσω.

Όταν έβλεπα στο μικρό ξενοδοχείο όπου έμεινα, σ' ένα γεμιστό με τόν πάργο προσάστειο, δηγήθηκα στον ξενοδόχο την παράδοξη περιπέτειά μου. Κι' έκείνος μου είπε :

- Είδατε λοιπόν κα' εσείς τή φάντασμα της μαρκησίας ;

Τή λόγια αυτά τού ξενοδόχου με κατατάρασαν.

- Τή φάντασμα; Ποιά φάντασμα; ρώτησα. Έγώ

είδα μια γυναίκα ολοζώντανη. Μου μίλησε κα της μίλησα.

- Ναί, ναί, ξέρω, επέμεινε ή ξενοδόχος. Σας μίλησε για τόν Ρενέ. Δέν είνε έτσι; Πάνε διακόσια χρόνια από τότε... Άπό τότε πού ή ιδιοκτήτης τού πάργου, ή μαρκησίας, σκότισσε την γυναίκα του κα τόν φίλο της, τόν ιπότη Ρενέ. Κα φαίνεται πως μετά τόν θάνατό τους ή ψυχές τους δέν έσιμωσαν. Έτσι τούς τιμώρησε ή Θεός για τή άπιστία τους. Ή ψυχή τού Ρενέ έφυγε γαίνεται σε άλλους κόσμους, κα ή ψυχή της μαρκησίας έμεινε εδώ, στόν πάργο. Κα περιμένα διαρκώς τόν Ρενέ, κα' αυτός δέν έρχεται. Κα γυρνάει τή φάντασμα της, γυρνάει όλόγυρα στόν πάργο, αναζητώντας τόν άγαπημένο της.

Την άλλη ήμερα, αν κα φοβόμουν πού, πήγα, συνοδευόμενος από τόν ξενοδόχο, στόν παλιό πάργο.

Δέν συναντήσαμε εκεί μέσα κανένα ψυχή ζωντανή.

Ο ξενοδόχος μ' όδηγησε τέλος σε μια σάλα, στον τοίχο της οποίας σκότονταν άζωια μερικέ προσωπογραφίες. Ριγώντας ως στα έσθια της ψυχής μου, άνεγνωρίσα σε μια από τις εικόνες αυτές την αιμαματική γυναίκα με τή μαύρα.

Αυτή δέν είνε ή γυναίκα πού συνάντησε ηδές κα πού τή νόμισα για τρολλή; με ρώτησε ή ξενοδόχος.

- Ναί, απάντησα τρέμοντας.

- Είνε ή μαρκησία, ή πεθαιμένη μαρκησία, πού περιμένα άζωια τόν Ρενέ, είτε ή ξενοδόχος.

Πάει, πώς γρήγορα, φώναξα, μου φαίνεται πως θα τρολλήθω αν μωνο λίγο άζωια εδώ...

Μα πώς λοιπόν; Είδα ένα φάντασμα; Δέν ήσαν πιά τρολλή αυτή πού είδα, άλλα ή νεκρή μαρκησία, πού αναζητάει τόν πεθαιμένο έρωτά της. Μα τί παράξενο! Ήταν τόσο όμοια, τόσο ζωντανή! Κα την είδα κα μ' εκάταξε, κα μου μίλησε, κα της μίλησα...

Θέέ μου! Δέν ξέρω... Μα δέν μπορώ να ήσυχάσω από τότε. Έκτός από τόν τρόμο κα την κατάπληξη, νιώθω κα κάτι άλλο πού παράξενο...

Μου φαίνεται πως έχω έρωτηθή την πεθαιμένη μαρκησία, την τόσο όμοια κα πιστή στόν έρωτά της κα μετά τή θάνατό της.

Μα είνε τάχα ή μαρκησία αυτή πού είδα; Ή είνε κάποια τρολλή, ή οποία της μοιάζει καταπληκτικά;

Δέν ξέρω. Θεέ μου, δέν ξέρω...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΚΑΡΦΙΤΣΑ ΤΟΥ ΛΑΦΙΤ

Ο Λαφίτ, ή περίφημος Γάλλος τραπεζίτης, άφειλε τή πλάστη του στο έζηξ περιστατικό :

Όταν πρωτοπήγε στο Παρίσι, έντελώς άπειραρος, άπειθήνησε ή ένα γνωστό τραπεζίτη κα τόν παρεκάλεσε να τόν προσλάβη ως υπάλληλο.

- Έχω σπουδάσει λογιστικά, κύριε, κα' έχω έρωσθη άρετό διάστημα σ' έναν έμποροκό όλο, τού είπε.

- Δυστυχώς, παιδί μου, δέν έχω κενή θέσι για να σε τοποθετήσω, τού απάντησε ή τραπεζίτης.

Ο Λαφίτ πήρε τή καπέλλο του τότε κα' έφυγε, άπελευθεμένος, με τή μεγάλη σκεπή. Ένω λοιπόν πλησίαζε στην έξοδο, παρατήρησε κάτω στο πάτωμα μια καρφίτσα κα' έσκυψε να την πάρη.

- Τι βρήκες εκεί; τού φώναξε ή τραπεζίτης, ή οποίας τόν παρακολούθησε με τή βλέμμα.

- Μια καρφίτσα, κύριε.

- Κα τί θα την κάνης;

- Θα την καρφίσω στη γωνιά τού σακακιού μου. Μπορεί να μου χρειασθί κανένα φορά. Άφου την είδα γιατι να την άφωσω να πάη χαμένη;

Ο τραπεζίτης διαβλέποντας μέσα στο νέον εκείνον άγάτη προς την οικονομία κα τή νοικιακωσύνη, τόν προσέλαβε άμισως υπάλληλό του κα δέν άργησε ν' άντιληφθί τις σπάνιες άρετές του. Υστερα από κάμποσον καιρό μάλιστα τού έδωσε την κόρη του σε γάμο κα τόν έκαμε συντάκτο του.

